

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחিমובסקי

בפני כבוד השופט טל ענר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יעקב נחिमובסקי

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כתב האישום בתיק זה כולל ארבעה אישומים. על פי המתואר בו, במועדים הרלוונטיים לאישומים היה הנאשם נשוי למתלוננת, והשניים הורים לשישה ילדים קטינים.
2. באישום הראשון מיוחסות לנאשם עבירות אימים, תקיפת בת זוג וכליאת שווא. נטען, כי ביום 5.2.2022 באישון לילה החל ויכוח בין בני הזוג, במהלכו דחף הנאשם את המתלוננת והפילה מן המיטה. המתלוננת נטלה את מכשיר הטלפון שלה, אך הנאשם לקח את המכשיר וכן נטל את מפתחות הרכב והחביאם. בהמשך צעק הנאשם, קילל והשליך חפצים עד שהילדים התעוררו והחלו לבכות. בשלב זה ניגש הנאשם למטבח, נטל סכין מטבח, ניגש אל המתלוננת ואמר לה "את זה את רוצה" בעודו אוחז את הסכין ביד. לאחר מכן נעל את דלת הכניסה ולא אפשר למתלוננת לצאת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחמובסקי

מן הדירה. מיד ובסמוך לכך דחף הנאשם את המתלוננת כמה פעמים, זרק עליה בקבוק בושם, תפס בחולצתה, צעק וקילל – כל זאת לעיני הילדים.

3. **באישום השני מיוחסת עבירת אימים.** נטען כי ביום 31.1.2022 על רקע חשדו של הנאשם שמישהו השתמש במכשיר הטלפון שלו אמר הנאשם למתלוננת "מי שייגע בטלפון יקבל פצצה".

4. **באישום השלישי מיוחסות עבירות אימים והיזק לרכוש במזיד.** נטען כי ביום 7.12.21 המתלוננת הבחינה כי הנאשם עצבני, ולכן נכנסה לחדרה ונעלה את עצמה שם. הנאשם דפק בדלת, קילל ואמר "אם את לא פותחת לי את הדלת אני פורץ את הדלת". באותן נסיבות הנאשם דפק בחוזקה בדלת ושבר אותה. אז, פתחה המתלוננת את הדלת והנאשם התקרב אליה בצורה מאיימת.

5. **אישום רביעי ואחרון עניינו עבירת אימים.** נטען בו כי ביום 15.5.2021 אמר הנאשם למתלוננת ולילדים: "אפס חינוך אפס, גמרו לי את הבטריה נבלות, מי שאני אראה נוגע באחד המכשירים שלי ולא יודע מה, הוא יקבל פיצוץ לפני. ישר פיצוץ לפני בלי הסבר". בהמשך אמר הנאשם לאחד מילדיו: "אתה בחור מטומטם. זה מה שאתה אתה ילד אפס. אני אשבור לך את הפנים... פיצוצים".

תשובת הנאשם לאישום ומהלך המשפט

6. בתשובה לאישום (28.9.2022) אישר הנאשם קיומם של ויכוחים ומריבות בינו לבין זוגתו במועדים המוזכרים באישום הראשון והשלישי, אך כפר בביצוע עבירות כלשהן באותם מועדים. בנוגע לאישומים 2 ו-4 מאשר הנאשם את אמירת הדברים המיוחסים לו (אישומים אלה מבוססים על הקלטות), אך העלה טענות לגבי הנסיבות בהן נאמרו הדברים.

7. התקיימה ישיבת הוכחות אחת (31.1.2023).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחיתובסקי

במסגרת פרשת התביעה העידה המתלוננת ונחקרה בחקירה נגדית ארוכה ומקיפה (עמ' 88-9 לפרוטוקול). הוגשו מוצגים ת/1 עד ת/8 הכוללים את הודעות הנאשם, דוחות פעולה ומזכרים, תמונה של ההיזק לדלת המוזכר באישום השלישי (ת/8), ומדיה מגנטית (הקלטות האימום באישומים 2 ו-4, הקלטת חקירות הנאשם והעימות, וסרטוני מצלמות גוף).

הנאשם העיד להגנתו (עמ' 126-88 לפרוטוקול) והוגש דיסק און-קי (נ/1) הכולל קובץ התכתבויות בין הנאשם למתלוננת, קטעי וידאו ותמונות, וכן מספר תמונות אליהן אתיחס בהמשך (נ/2 עד נ/4). בהמשך הוגשו בנפרד, בהסכמה, מוצגי ההגנה נ/5 עד נ/15 – תמלילי חקירות הנאשם והעימות, תמלילי הקלטות, והודעות המתלוננת בחקירה.

8. הצדדים סיכמו בעל-פה טענותיהם בישיבה נפרדת (2.4.2023).

דיון והכרעה

9. לצורך ההכרעה בתיק יש להבחין תחילה בין האישומים השני והרביעי, המתועדים בהקלטה שאינה במחלוקת, לבין האישומים הראשון והשלישי שהכרעה בהם כרוכה בקביעת ממצאי מהימנות ועובדה, שהיא בעיקרה הכרעה בין עדות המתלוננת לעדות הנאשם, "מילה כנגד מילה".

אישומים שני ורביעי

10. אפתח בדיון קצר באישומים השני והרביעי דווקא, בשל פשטות ההכרעה בהם. כאמור, האמירות המיוחסות לנאשם מתועדות בהקלטה (ההקלטה והתימלול – ת/5). הנאשם מודה שהוא הדובר בהקלטות (ת/1 ש' 10-5).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחיתובסקי

11. לפיכך הוכח בפניי כי הנאשם השמיע את האמירות המצוטטות מפיו באישומים אלה: באישום השני - "מי שייגע בטלפון יקבל פצצה"; ובאישום הרביעי "אפס חינוך אפס, גמרו לי את הבטריה נבלות, מי שאני אראה נוגע באחד המכשירים שלי ולא יודע מה, הוא יקבל פיצוץ לפני. ישר פיצוץ לפני בלי הסבר", ובהמשך (לאחד מילדיו): "אתה בחור מטומטם. זה מה שאתה אתה ילד אפס. אני אשבור לך את הפנים... פיצוצים".

12. מדובר ללא ספק באיום בפגיעה פיזית, בכוונה להטיל מורא ולהקניט ומכאן שיש להרשיע את הנאשם בשתי עבירות איומים. טענות הנאשם שהוא אב טוב ומסור לילדיו, שמדובר בהתבטאויות חריגות, שלא מימש ולא התכוון לממש את האיום, או (לגבי האישום הרביעי) שהדברים נאמרו בשל המתח בו היה שרוי באותה עת בגלל מבצע "שומר חומות", בו התנדב בעיר לוד ונדרש להיות זמין טלפונית, ומכאן כעסו שילדיו השתמשו במכשירים הסלולריים ורוקנו את הסוללה – כל אלה אינם מהווים הגנה מפני הרשעה בעבירת האיומים וכוחם יפה, לכל היותר, לבדיקת נסיבות האיום בשלב הטיעונים לעונש.

אישום ראשון ושלישי

13. ההכרעה באישומים אלה מורכבת יותר, הואיל ונדרשת קביעת ממצאי מהימנות לגבי המתלוננת והנאשם. אך תחילה – רקע קצר על בני הזוג, היחסים ביניהם ומשפחתם.

14. מן העדויות עולה כי מדובר בזוג נשוי משנת 2008, הורים לשישה ילדים, שניהלו אורח חיים דתי והתגוררו בכפר חב"ד. המתלוננת נישאה לנאשם בגיל 19, ובגיל 26 כבר הייתה אם לשישה. כיום בני הזוג גרושים. במהלך נישואיהם שימשו בני הזוג מספר שנים כשליחי חב"ד בחו"ל. לאחר לידת הילדים החלה המתלוננת בניסיונות שונים לממש ולהגשים את כישוריה במישור האישי והתעסוקתי, החלה לעבוד, למדה בקורסים שונים כגון איפור, כתיבה יוצרת ומשחק, ובהמשך החלה לשתף את אורח חייה ואת קורותיה ברשתות חברתיות ובמדיה. התכנים שיצרה המתלוננת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחמובסקי

זכו לעניין, תפוצה רחבה ופופולריות, קוראים ועוקבים רבים במדיה החברתית התוודעו לחיי הזוג שהפך למעין חרך הצצה "אותנטי" של הציבור הרחב לאורחות חייה של משפחה חרדית ברוכת ילדים.

15. למרות שהדבר לא היה בהכרח לרוחו, הנאשם שיתף פעולה עם פעילותה התקשורתית והאינטרנטית של רעייתו ועם החשיפה של בני המשפחה לציבור, אולם נראה כי חשיפה זו לא הייתה אותנטית והציגה – כנהוג ברשתות חברתיות – פסאדה שכללה רק את הצדדים היפים והחיוביים של חיי המשפחה. ברקע, התגלעו כל העת ויכוחים ומתחים שונים. חלקם נוגעים לערעור התפקידים ה"מסורתיים" בתוך התא המשפחתי, חלקם נובעים מפערים שהחלו להיווצר ברמת האדיקות הדתית של בני הזוג, חלקם ויכוחים שגרתיים יותר בענייני פרנסה, גידול וחינוך הילדים. מתח ברור זה, בין הנאשם שהוסמך לרבנות בגיל צעיר ונחשב כעילוי, לבין רעייתו שנחשפה יותר ויותר לאורח חיים חילוני וזכתה לאהדת הקהל, המתח בין קודש לחול, בין מסורת למודרניות, בין הסתרה לגילוי, בין הפרטי לציבורי – עומד ברקע האישומים שנדונו בפניי.

16. בעדותה הראשית תיארה המתלוננת את אירועי האישום הראשון (עמוד 12, שורה 9 לפרוטוקול ואילך). המתלוננת סיפרה על ויכוח שהחל בין בני הזוג בליל שבת. בשלב מסוים של הוויכוח, סיפרה, "אני זוכרת שפשוט קיבלתי פצצה לפני, לדעתי זה היה כרית או משהו שהיה לידו ממש בעוצמה חזקה עד שאפילו נפלתי מזה ומתוך הבהילות שהייתי הדלקתי את האור...". המתלוננת סיפרה כי בשלב זה כעסו של הנאשם מהוויכוח ביניהם הסלים והתעצם בשל הדלקת האור וחילול השבת. המתלוננת הוציאה מתיקה את מכשיר הטלפון שלה כדי להזעיק עזרה ("ראיתי שאני פשוט לא הולכת לצאת מזה"), והנאשם החל לזרוק חפצים שהונחו על השידה כגון בשמים ותכשירי איפור, תוך שהוא צועק ומקלל.

17. לדבריה הנאשם חטף בכוח את הטלפון מידה, והחביאו במקום אחר בבית. המתלוננת בכתה וביקשה לקבל בחזרה את המכשיר, ובשלב זה החל עימות שכלל דחיפות, צעקות ובכי: "יצאתי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחיתובסקי

מהחדר שלי במטרה לרוץ אחריו שיחזיר לי את הטלפון שלי, כל כך רציתי שיחזיר לי אותו והוא פשוט, יש לנו מסדרון ביציאה מהחדר הוא פשוט כדי לא לתת לי לעבור בעצם לחלל הבית או לצאת, הוא פשוט דחף אותי ונפלתי. אחר כך הוא רץ ואני רצתי אחריו פשוט היינו כמו ממש במלחמה בתוך, ממש נלחמים אחד בשני הוא דוחף אותי אני בוכה "תעזוב אותי, תחזיר את הטלפון אני פוחדת" והוא מאיים כל הזמן מאיים "אם את לא חוזרת עכשיו למיטה אם לא נכנסת מתחת לפוך את לא יודעת מה יקרה לך, זה הסוף שלך" פשוט מאיים בלי סוף... (עמוד 13, שורה 15 ואילך לפרוטוקול).

18. תוך כדי העימות בני הזוג הגיעו למטבח, רגע שתואר על ידי המתלוננת כ"רגע המפחיד ביותר שהבנתי שבאמת אין לי מה לעשות מולו ופשוט אני נתונה לחסדיו..." (עמוד 13, שורה 23 ואילך לפרוטוקול). הנאשם "עמד ליד השיש והיה שם סכין בצבע כתום סכין של ארקוסטיל מאוד מאוד חדש של ירקות, הוא הרים את הסכין, התקרב אלי ואמר לי אם את לא עכשיו נרגעת, אני לא יודעת בדיוק את המילים אבל כמו 'אם זה מה שאת רוצה או אם את לא עכשיו נרגעת זה מה שיקרה לך ... אז זה מה שאת רוצה?' ממש מאיים עליי עם סכין ואני כאילו אין לי לעשות אז פשוט באמת בכיתי הלכתי למיטה נכנסתי מתחת לפוך עד מוצאי שבת" (עמוד 13, שורה 27 ואילך לפרוטוקול).

19. המתלוננת סיפרה שבבוקר, חזר הנאשם מבית הכנסת שמח ורגוע, ואף הציע לה כוס קפה ועוגה. המתלוננת, עדיין תחת רושם אירועי הלילה, נותרה לשכב במיטתה מרבית השבת. בצאת השבת, לאחר שיחה עם המטפלת שלה, החליטה להגיש תלונה וכך אכן עשתה למחרת.

20. הנאשם תיאר בעדותו את האירוע באופן שונה. לדבריו הוויכוח הלילי בחדר השינה החל כוויכוח סתמי על המזגן שכבה. לדבריו המתלוננת אמרה לו "עוף מהחדר", כי רצתה לצפות בטלוויזיה. בשלב זה המתלוננת הדליקה את האור והוציאה את הטלפון מתיקה. בתגובה, מספר הנאשם (עמוד 94, שורה 12 ואילך לפרוטוקול), "תפסתי את הטלפון הרמתי את השמיכה ויצאתי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחמובסקי

מהחדר, והנחתי במסדרון איך שיצאתי ... במסדרון בביודם פתוח הנחתי אותו למעלה. היא יצאה מיד ואז אמרה לי איפה הטלפון והתחילה 'תביא את הטלפון תביא את הטלפון' התחילה לקלל אותי. היא התקרבה אליי ככה כולה דחפה קצת, כזה אני אומר 'הטלפון לא עליי אני לא מביא לך את הטלפון בכל מקרה אני לא מביא לך אותו, במוצאי שבת אני לא יכול' כאילו תעשי לי טובה תכבדי אותי כאילו במינימום הזה...". בשלב זה, טוען הנאשם, הלך לכיוון המטבח – שם שטף פנים ולאחר מכן יצא מהבית והלך למקווה. הנאשם הכחיש מכל וכל שאחז בסכין ואיים (עמוד 98 לפרוטוקול), וכן הכחיש שזרק על המתלוננת כרית בתחילה האירוע (שם).

21. בסיכום ביניים, התיאור הבסיסי של שני הצדדים חופף במידה רבה, כשהפערים בין שתי הגרסאות נוגעים בעיקר להשלכת הכרית (המוכחשת על ידי הנאשם ואינה מוזכרת בכתב האישום), הדינמיקה המדויקת של הריב במסדרון (דחיפות של הנאשם או דחיפות הדידות), ובראשונה - אירוע האיום בסכין, המוכחש כליל על ידי הנאשם.

22. בניסיון לקעקע את מהימנות המתלוננת תקפה אותה ההגנה הן ככלל (טענות מטענות שונות לגבי אופייה, דרך ההתבטאות שלה לנאשם ויחסה אליו, התנהלותה בעבר במערכת היחסים ומחוצה לה ועוד), והן בנוגע לסתירות מהותיות לכאורה הפוגמות במהימנותה ואינן מאפשרות לבסס על עדותה ממצא מרשיע כלשהו.

23. לא אדרש לפרטי הטענות שנועדו להטיל דופי במהימנותה הכללית של המתלוננת, אך בתמצית ייאמר כי איני סבור שהטענות לגבי "רומן" שניהלה המתלוננת עם עמית לעבודה; הטענות שנקטה בעצמה בגידופים ולשון משתלחת כלפי הנאשם; או חיבוטים והתלבטויות שהעלתה המתלוננת ביומן אישי לגבי טיב ההורות שלה ועוד ועוד – כל אלה אינם מטילים דופי במהימנותה, ומהווים השחרה מיותרת החורגת מהאירועים הנדונים. המתלוננת, ככל אדם, היא אישה מורכבת שחוותה מסלול חיים לא פשוט. מעידות אישיות לאורך הדרך, ככל שאירעו, חולשות אנוש או התבטאויות גסות – ככל שהושמעו – אינן מלמדות שמדובר בעדה שלא ניתן לסמוך על דבריה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחיתובסקי

24. ההגנה, שעשתה מלאכתה באופן מעמיק ויסודי, הצביעה בסיכומיה על סתירות ופרכות מרכזיות בעדות המתלוננת, וטענה בעקבות זאת כי אין להאמין לה.

25. ראשית נטען שהמתלוננת שיקרה לגבי כליאת השווא. בהודעתה נ/11 ציינה המתלוננת שהנאשם מנע ממנה פיזית לצאת מן הבית, כך גם ב-נ/12 ש' 26-28 (אם כי שם כבר נסוגה חלקית ואמרה "יכולתי לצאת אבל מה אני אצא בלי הטלפון והרכב"; ובנוסף - ש' 38), ואילו בחקירה הנגדית אומתה טענת הנאשם (שהועלתה כבר בחקירתו הראשונה, ת/2, ש' 27: "יש בבית 2 פתחים אף אחד לא יכול לכלוא אותה") התברר כי ישנה דלת יציאה נוספת מן הבית, שאינה נעולה.

26. שנית, נטען כי המתלוננת לא הזכירה בתלונתה הראשונה שבראשית האירוע הושלכה עליה כרית, בחקירתה השנייה נ/12 נזכרה שהנאשם זרק עליה כרית (ש' 47-48), בעימות נ/7 ציינה כי הנאשם "העיף לי כרית בפרצוף", ובעדות בבית המשפט השתנתה הגרסה ופגיעת הכרית תוארה כ"פצצה לפני" (עמוד 12, שורה 21 לפרוטוקול) שאף הפילה אותה מן המיטה.

27. שלישית, נטען לקיומן של סתירות בעניין הילדים שהיו עדים לאירוע: בהודעה הראשונה נ/11 מסרה כי "הילדים התעוררו והתחילו לבכות" ובהמשך "הילדים מהצד עומדים מסתכלים"; בהודעה השנייה נ/12 ש' 82 ציינה שלא רצתה להעיר את הילדים; ובחקירה הנגדית – לטענת ההגנה - הודתה שמדובר רק בילד מ', ולא בכל הילדים, ושגם לגביו אין ביכולתה לומר אם ראה או רק שמע את המריבה.

28. ההגנה הצביעה על סתירות נוספות שלא אדרש אליהן לפרטיהן. כך למשל נטען שגרסת המתלוננת לגבי הסכין מתפתחת ובלי עקביות (ר' השוני בין הדברים שייחסה המתלוננת לנאשם כאשר אחז בסכין ב-נ/11 ש' 1 (שורה תשיעית) לבין נ/12 ש' 60). ועוד נטען לסתירות בין גרסאותיה השונות לעניין זריקת החפצים (סיכומים עמוד 22, שורה 1-7 לפרוטוקול); לעניין מכשירי הטלפון של

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחিমובסקי

הילדים (שם, ש' 9-22) ולעניין הטענה שהנאשם צעק על הילדים (טענה שמופיעה בכתב האישום, על בסיס נ/1, אך לא נזכרת בהודעות נוספות של המתלוננת ולא הוזכרה מפיה בעדות).

29. לאחר שהתרשמתי ארוכות מהמתלוננת בעדותה בפניי, ובחנתי בעיון את עדותה למול גרסאותיה במשטרה, בחקירה ובעימות, מצאתי כי חרף העובדה שקיימות סתירות מסוימות – אין מדובר בסתירות היורדות לשורש העניין ואין מדובר בפרכות המחייבות קביעה שלא ניתן לתת כל אמון במתלוננת.

30. המתלוננת הותירה רושם של אישה צעירה, דעתנית ועצמאית, בעלת כושר ביטוי מצוין וכריזמה טבעית. התרשמתי שהעידה בכנות וסיפרה על אירועים שאכן חוותה על בשרה ואין מדובר באירועים בדויים פרי דמיונה. אמנם, לעיתים דרך ההתבטאות של המתלוננת היא פסקנית, ציורית או דרמטית, אך התרשמתי כי זהו סגנון דיבורה ואיני סבור שהדבר מלמד שהעידה על אירועים שלא התרחשו. העובדה שהמתלוננת אוהבת את אור הזרקורים וזכתה לאהדת קהל, אין משמעה, כפי שנרמז, שמבחינתה "כל העולם במה" (לרבות אולם בית המשפט) ואין משמעה שבדתה את מעשי הנאשם מליבה.

31. המתלוננת לא ניסתה להשחיר את הנאשם. היא הציגה אותו כאדם מורכב, שהתנהל לא אחת במתינות ורוגע. התרשמתי מדברי המתלוננת על השינויים החדים במצבי הרוח שלו ועל הבלבול שגרמו לה שינויים אלה. כדבריה (עמוד 36, שורה 6 ואילך לפרוטוקול): "מה שהכי בלבל אותי בעצם בכל הקשר עם יעקב זה אם הוא היה כל הזמן אלים או כל הזמן גבר נורא אז היה לי הרבה יותר קל להבין שאני נמצא בתוך מציאות ובתוך זוגיות מתעללת אבל בגלל שהוא מתנהג אליי באלימות נוראית שאני לא יכולה לעקל לילה אחרי שעשינו סקס הוא קם וזורק עליי כוס קפה ואני לא מצליחה להבין את הפער הזה בין מי שהיית בלילה לבין מה שהתעוררת בבוקר". התרשמתי מן האותנטיות של הדברים והם מחזקים לשיטתי את מהימנותה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחিমובסקי

32. המתלוננת העידה כיצד עשתה בעצמה מינימליזציה למעשיו של הנאשם וניסתה להצדיקו (עמוד 67 לפרוטוקול). דברים אלה מלמדים על מודעות עצמית, על יכולת ניתוח בדיעבד של המורכבות במערכת היחסים, וגם מהם התרשמתי כאותנטיים ומבטאים דינמיקה ותהליכים נפשיים אמיתיים.

33. עוד התרשמתי מכנותה של המתלוננת בדבריה שנאמרו בבכי בתום העימות (נ/7), דברים המצביעים על פגיעה וכאב לצד אהבה שעדיין קיימת לנאשם: **"עשיתי את זה לא כי אני שונאת את יעקב ולא כי אני שונאת את הילדים שלנו כי באמת אני רוצה לחיות בצורה אחרת ... הרגשתי במקרה האחרון שיעקב צריך שיציבו לו גבול. אין מצב שאני אהיה בבית ואפחד, אחיה בפחד שהוא חוזר מבית הכנסת, מתי הוא מתעצבן מתי הוא יכעס על הילדים, למה אני צריכה לפחד בבית שלי?"**

34. ההגנה הצביעה כאמור לעיל על סתירות שונות וחוסר עקביות. כידוע, בית המשפט רשאי להסתמך על עדותו של עד גם אם אינו מקבל את דבריו כאמינים בשלמותם וכמיקשה אחת. סתירה כשלעצמה אינה חייבת להוביל לשלילת כל דברי העד, אם ניתן הסבר מניח את הדעת. ניסיון החיים מלמד כי **"נדירים המקרים שבהם אין בתום עדות, בייחוד עדות ארוכה, קטע זה או אחר של אי-דיוק, שכחה או אף הינתקות מתיאור האירועים לאשורם, בדרך כלל שלא מדעת, ולעתים אף מדעת – במיוחד מקום שהמדובר בעדות שנמסרה זמן רב לאחר האירוע עצמו"** (ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 314).

35. כך ככלל על פי ההלכה הפסוקה, וכך בענייננו. הסתירות עליהן הצביעה ההגנה אינן יורדות לשורש העניין והן לא הצליחו לגרוע מן הרושם החיובי הישיר שהותירה המתלוננת. מטבע הדברים קיימים עלולים להיווצר פערים מינוריים בין הודעה במשטרה שנמסרת בחדר החקירות בתמצית ובסערת רגשות בשל הקירבה לאירוע, לבין עדות בבית המשפט המשתרעת על פני שעות ארוכות וניתן להרחיבה ולהידרש בה לפרטי הפרטים של האירוע.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחিমובסקי

36. החשוב הוא שבחמש ההזדמנויות העיקריות בהן מסרה המתלוננת את גרסתה (הודעה ראשונה נ/11, הודעה שניה נ/12, עימות נ/7, חקירה ראשית וחקירה נגדית) לגבי אירועי האישום הראשון שבים ומופיעים בעקביות וכסדרם הפרטים המרכזיים של האירוע: מריבה לילית בחדר השינה, השלכת חפצים, לקיחת מכשיר הטלפון, עימות פיזי הכולל דחיפות, ואיום שהושמע תוך שהנאשם אוחז בסכין מטבח.

37. ההתרשמות מן הנאשם שונה. אמנם בעדותו בפני העיד באופן סדור וברוגע, ועדותו תואמת ככלל את הודעותיו במשטרה. עם זאת התקשיתי לתת אמון בהכחשתו המוחלטת לגבי האיום בסכין. הנאשם העיד בצורה מהוססת, ונראה כי ניסה למזער חלקים מביכים או בעייתיים באישיותו או בנישואיו. מאידך הנאשם מלא טענות כלפי המתלוננת ואורחות חייה והוא לא היסס להשחירה בחקירתו ובעדותו (בנוגע לטענות הבגידה שלא הוכחו, בנוגע להיסטוריה המשפחתית שלה, ועוד).

38. צוהר לקווים התוקפניים והאלימים באישיותו מספקות ההקלטות שבבסיס האישומים השני והרביעי. בהקלטות אלה ניתן לשמוע את המעבר החד ממלל מגדף ואלים לדיבור רך ושירי ערש. זוהי הדואליות באופיו של הנאשם עליה דיברה המתלוננת, והדברים מחזקים את עדותה וגורעים ממנהימנות גירסתו. מהראיות למדנו גם שהנאשם לא בחל בביוש והשפלת המתלוננת לעיני (או באוזני) ילדיהם, וכוונתי לדברי הביקורת על מידת אדיקותה הדתית של המתלוננת (ר' למשל ת/5, וכן עמוד 13, שורה 12 לפרוטוקול).

39. בסיכום ביניים, תוך אימוץ מלא של עדות המתלוננת כמהימנה, מצאתי כי הוכח לפניי מעבר לספק סביר כי בשבת, 5.2.22 לפנות בוקר, לאחר מריבה שהחלה בחדר המיטות נטל מן המתלוננת את מכשיר הטלפון שלה ומפתחות הרכב והחביאם, ובהמשך איים על המתלוננת כשהוא אוחז בסכין מטבח כתומה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחিমובסקי

40. בנוסף הוכח על פי עדות המתלוננת אותה מצאתי כמהימנה, שבמהלך המריבה, תקף הנאשם את המתלוננת בהשלכת חפצים (לרבות בקבוק בושם) ודחיפות. עם זאת אסייג קביעותיי בכך שלפי דברי המתלוננת עצמה (ר' למשל התיאור הראשוני ב-נ/11: "הוא דחף אותי כמה פעמים... והזיז אותי על מנת שאפנה את הדרך"), לפחות חלק מן הדחיפות היו מעין מגע אגבי, הדדי בחלקו, בסערת המריבה ולא דווקא אלימות מכוונת ומודעת ("הוא רץ ואני רצתי אחריו פשוט היינו כמו ממש במלחמה בתוך, ממש נלחמים אחד בשני" – עמוד 13 שורה 18 לפרוטוקול). בנוסף יצוין כי המתלוננת לא העידה על הנטען בכתב האישום לגבי תפיסה בחולצתה, ועובדה זו לא הוכחה.

41. **בנוסף, נותר ספק בנוגע להוכחת יסודות עבירת כליאת השווא.** "כליאה" במובן סעיף 377 לחוק העונשין משמעה "ריתוקו של אדם למקום מוגדר בנסיבות השוללות ממנו את חופש התנועה" (ע"פ 3363/98 קניאז'ינסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 479, 494 (1999); ע"פ 204/09 יוחייב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.12.2010); ע"פ 6986/13 ואנונו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.5.2016)).

42. אמנם הוכח בפניי כי הנאשם נעל את דלת הכניסה ונטל מן המתלוננת צרור מפתחות, אולם לצד זאת הוכח כי ישנה בדירה דלת נוספת שאינה נעולה ומכאן שחופש התנועה לא נשלל מן המתלוננת, אובייקטיבית, גם אם היא "חשה" מוגבלת וכלואה, או הרגישה שאין טעם לצאת ללא טלפון ומפתחות הרכב. יצוין כי המתלוננת עצמה הכירה בכך עוד בשלב החקירה (נ/12, ש' 38) כשנשאלה על הדלת הנוספת שאינה נעולה והשיבה "לא חשבתי על זה".

43. לאור האמור לעיל יזוכה הנאשם מעבירת כליאת השווא המיוחסת לו באישום הראשון.

44. באשר לאישום השלישי, בהתבסס על עדות המתלוננת ועל ממצאי המהימנות דלעיל, יש לקבל את גרסתה לגבי אירועי האישום השלישי. העוצמה הרבה בה היכה הנאשם בדלת נחקקה היטב

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחיתובסקי

בזיכרון המתלוננת, ותיאורה בעניין זה היה חי ואותנטי ("הוא בעט בדלת, לדעתי כל כפר חב"ד שמע את הבעיטה שלו", (עמוד 16, שורה 11 לפרוטוקול)).

45. עם זאת, המתלוננת בעדותה מסרה שבעקבות עוצמת הדפיקה בדלת החליטה לפתוח אותה ואז נמשך ביניהם הריב והנאשם צעק (שם). המתלוננת לא ציינה שהנאשם התקרב אליה בצורה מאיימת, כפי שנטען בכתב האישום ולפיכך אין בידי לקבוע שהדבר אירע.

46. הדברים שהשמיע הנאשם ("אם לא תפתחי אני הולך לפרוץ את הדלת"), גבוליים בעיני כבסיס להרשעה בעבירת איומים. ראשית, ספק בעיני אם איום בפתיחה כוחנית של דלת בבעיטה יכולה להיחשב כאיום בפגיעה "בנכסיו" של אדם, כנדרש לפי לשון סעיף 192 לחוק. שנית, ספק האם כוונת הנאשם בדברים אלה הייתה להפחיד את המתלוננת או להקניטה. אפשרי לקבוע, הן מגרסתו (ת/1 ש' 22) והן מעדותה שכוונתו הייתה להיכנס לחדר ולהמשיך את המריבה והוויכוח עימה. בהינתן הספקות האמורים מצאתי לזכות הנאשם מעבירת האיומים המיוחסת לו באישום השלישי.

47. לבסוף, הנאשם יורשע בעבירת היזק בזדון בשל הסדק שגרם לדלת. יודגש כי לא הוכח שהדלת "נשברה" כנטען בכתב האישום, אך הוכח שהנאשם דפק בדלת בכוח וגרם לסדק קטן מימדים בציפוי הדלת. יודגש כי מדובר בהיזק לרכוש ברף חומרה נמוך ביותר.

סיכום

48. לאור כל האמור לעיל תוצאת הכרעת הדין היא כדלקמן:

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14376-02-22 מדינת ישראל נ' נחিমובסקי

א. **באישום הראשון מורשע** הנאשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירת תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק, בהסתייגויות המוזכרות בפסקה 40 לעיל. הנאשם מזוכה מעבירת כליאת שווא לפי סעיף 377 לחוק.

ב. **באישום השני מורשע** הנאשם בעבירת איומים.

ג. **באישום השלישי מורשע** הנאשם בעבירת היזק לרכוש (בהסתייגות שאין מדובר ב"שבירת הדלת" אלא בגרימת סדק קטן) ומזוכה מעבירת האיומים.

ד. **באישום הרביעי מורשע** הנאשם בעבירת איומים.

ניתנה היום, יי אייר תשפ"ג, 01 מאי 2023, במעמד הצדדים.

טל לנר, שופט

